

NAPOMENA UREDNIŠTVA: Sljedećih nekoliko stranica navoda iz inozemnog tiska, prvenstveno na temu otmice zrakoplova od strane petero Hrvata, samo je malen dio onoga što se o tome našlo na našim stolovima. Čitanje i izbor materijala uzeo je čitavoj uredničkoj ekipi punih sedam dana intenzivnog rada. Namjera ovoga izbora nije *propagandna*, nego *informativna*; željeli smo donijeti približan prosjek stranog izvješćivanja, pogotovo komentiranja — kako pozitivnog tako i negativnog. Izabrani citati, dakle, nipošto ne odražavaju mišljenje uredništva (iako neke tekstove popraćujemo kratkim opaskama, no te su više informativne naravi). — Niz prevedenih citata iz preobilja tiskovne gradje morali smo odložiti za idući broj.

“Žrtve” hvale otmičare

Svi listovi, pa čak i oni koji su najgore pisali o otmici aviona sa strane petero Hrvata, priznali su i istaknuli besprijeckorno ponašanje otmičara prema putnicima. O tome su svjedočili već prvi putnici koji su pušteni u Ganderu, prije leta na Island.

Tako je američki tjednik “Newsweek” od 20.IX. pisao: “...Za vrijeme zadržavanja na aerodromu Gander, Newfoundland, radi uzimanja goriva, otmičari su pustili 35 putnika, dajući prednost djeci i onima koji su tvrdili da su bolesni ili da imaju neodgodiv posao. ‘Oni kao otmičari nisu bili tako loši’, izjavila je Lee

Mauro, 25, kojoj su kao isprika poslužile njezine zaruke. Putnici prvog razreda bacali su kocku da se odluči tko će biti pušten da leti natrag u Chicago...”

“...Nekoliko oslobođenih putnika visoko je hvalilo ponašanje otmičara. Tvrdili su da je ponašanje revolveraša bilo tako ugledjeno da se činilo kao da je uvježbano. Putnici su izjavili da su otmičari bili naoružani revolverima, i bombama i da su svi govorili engleski. ‘Oni nikome nisu nikada prijetili, nego su išli naokolo bodreći nas’, rekla je gdja Edward Jones iz Peorije, Ill., čija su djeca, kćerka Joanique od godinu i pol i šestgodišnji sin Keith, oslobođena zajedno s njom. Jack Aldworth iz Chicaga, također oslobođeni putnik, izjavio je: ‘Bilo je gotovo i previše ugledjenosti sa strane otmičara’... (“Los Angeles Times”, 12.IX.)

“...za ženu (Julienne Bušić) je rečeno da je govorila engleski bez naglaska i da se ponašala kao avionska stjuardesa, idući gore dolje prolazima i brinući se da li putnici što trebaju...” (“The New York Times”, 12.IX.)

Putnici koji su bili zarobljeni sve do Pariza dali su isto tako povoljna mišljenja:

“...Otmičari ‘su bili sasvim zgodni’, rekao je Sam Edsall, 17, iz Monroea, N.H., ‘osim kad su prijetili da bi bombe mogle eksplodirati. Tvrdili su da to rade kako bi privukli pozornost. Jedan od njih mi je čak rekao: ‘Oprosti, ali takav je život’...” (“Toronto Star”, 13.IX.)

“...Jedan od talaca, televizijski savjetnik Rudy Bretz iz Los Angelesa, rekao je nakon

oslobođenja u Parizu da se on nudi kao svjedok obrane ako otmičari budu sudjeni u Sjedinjenim Državama. “...Ja im želim dobro”, izjavio je Warren Benson, direktor Zaklade za artritis u Tucsonu, Arizona, “Oni nisu imali ništa protiv nas, nego su samo željeli da se čuje za njihovu poruku”...

Robert Goldstein iz New Yorka kaže: “Neprestano su nam govorili da nikome ne žele naškoditi. Ni s kim nisu loše postupali niti dotakli bilo koga.” “Kad bi koga sreli u prolazu rekli bi uvijek ‘oprostite’ ili pak ‘hvala’. To je zaista bilo nevjerovatno. Gdjica Collins tvrdi da su putnici bili najzabrinutiji u Parizu, ‘gdje smo bili pod dojmom da francuske i američke vlasti ne čine ništa za nas’...”

Richard Carey, kapetan aviona, zagrlio je na rastanku otmičarku Julijanu Bušić, 27, u znak zahvalnosti za njene napore da spriječi paniku među putnicima.

“Otmičarka nam je rekla da je njeno ime Julie”, kaže gdjica Collins. “A jedan od momaka je njen muž (Zvonko Bušić, 30, konobar iz New Yorka, rođen u Jugoslaviji). Ona je većinu vremena provodila u kabini, ali je s vremena na vrijeme izlazila i razgovarala s putnicima. Ona je bila više stjuardesa negoli terorist.”... (“The Citizen”, Ottawa, 13.IX.)

“...Rick Coyne, 19, iz Barre, Vermont, regrut američke mornarice: ‘Nismo dobili ništa za jelo osim sendviča, koji su dani na Islandu. Oni (otmičari) su nam dali sodu i na kraju smo pili tonic vodu’. Coyne je također izjavio da su otmičari služili alkoholna pića,